

Hoàng tử của tôi

(truyenngan.com.vn) “Tôi đi nhé!”. Hắc nói mà không nhìn nó.

Đeo ba lô lên vai, mắt nhìn hướng bến xe và hắc đi thẳng không quay đầu lại. Nó bối rối, hụt hẫng nhìn theo hắc. “Hắc đi thật rồi sao? Chỉ thế thôi sao? Đến một câu từ biệt hắc hoi, một câu cảm ơn nó cũng không có sao?”

Nó cũng không biết đã ngây người ra như thế bao lâu, chỉ sức tỉnh khi nghe tiếng xe khách bấm còi inh ỏi vào bến; tiếng người người xôn xao, tất cả âm thanh ồn ã đó bỗng ập vào tai nó, nghe ù ù đưa nó quay về thực tại. Nó chào chị bán nước rồi lạng lẽ quay xe theo đường cũ về nhà.

Con đường lúc này thôi còn đẹp thế! Khi nó chở hắc đi qua cầu Vĩnh Tuy này là lúc hoàng hôn đẹp nhất; nó còn cười thích thú: “Hà Nội đẹp không? Ngắm cho kỹ đi nhé mai không được thấy nữa đâu”. Lúc đó nó thấy lòng hạnh phúc kỳ lạ. Chỉ thiếu mỗi điều, giá như người đèo nó là hắc thì sẽ thích hơn nhiều...Không hiểu sao hắc lại bắt nó đèo, đành vậy ai bảo nó rành đường Hà Nội hơn chứ.

Mặt trời giờ đã lặn rồi, chỉ còn một vùng sáng mờ nhạt phía chân trời. Dưới kia dòng sông Hồng vẫn êm đềm trôi. Điện thoại chột rung, tin nhắn của hắc: “Mình đi đây. Bạn ở lại làm việc tốt nha. Cảm ơn bạn”. Khách sáo và hơi trẻ một chút, nó thấy lòng an ủi đôi phần; không nhắn lại nó đi tiếp. Phải, trong lòng hắc thì nó mãi chỉ là 1 cô bạn học chung cấp 3 thôi, không hơn không kém. Nó hít sâu, dặn lòng phải quên hắc và coi hắc như một người bạn. Mãi mãi là như thế nó nhé!

Nó – một cô bé luôn tin rằng mình là người đặc biệt nhất thế giới, vâng đó là sự thật của hơn mười năm về trước, khi nó còn ở cái tuổi vô ưu vô lo. Nó luôn tin rằng một ngày kia nó sẽ phát hiện ra những khả năng phi thường, ví dụ như có thể bay như siêu nhân, hay giỏi võ như Hoàng Dung của Anh hùng xạ điêu, hay chí ít cũng liên tưởng mấy thứ ngôn ngữ trên thế giới (kể cả tiếng động vật)... Và còn một điều nó luôn tin chắc rằng nó sẽ gặp được một chàng hoàng tử dành riêng cho nó. Người đó chắc chắn phải rất đẹp trai, giỏi võ, giỏi văn thơ và quan trọng nhất là chưa hôn bất kỳ một cô gái nào. Có lẽ ông trời muốn cho nó biết rằng nó đang hão huyền quá mức, nên ông trao cho

nó một tình yêu đơn phương, âm thầm mà lặng lẽ để nó thăm thía và tìm ra giá trị đích thực của cuộc sống.

Hắn và nó học chung với nhau 3 năm cấp ba. Nhưng suốt 3 năm đó ấn tượng trong nó về hắn chỉ là một cậu bạn cùng lớp nghịch ngợm, lực học bình thường, tài năng cũng bình thường. Hắn không nằm trong tầm quan tâm của nó, có lẽ vậy mà chỉ sau khi ra trường nó mới ngỡ ngàng khi nghe bọn con gái bảo nhau hắn từng thích một cô bạn trong lớp, và sự từ chối của cô bạn này là một trong những nguyên nhân để hắn chọn miền Nam làm nơi học tập và lập nghiệp. Còn nó tự nhận là có duyên với mảnh đất miền Nam nên cũng bôn ba mấy năm Đại học ở Sài thành. Và như ông trời sắp đặt, một ngày đẹp trời nó chợt nhận thấy trái tim mình nhảy nhót khi thấy cậu bạn trong bộ quân phục màu xanh với nụ cười rạng rỡ, gương mặt rám nắng vì sương gió của hắn làm nó thấy thương, nó nghĩ về hắn nhiều hơn và cũng quan tâm đến hắn nhiều hơn.

Nó rất thích nhắn tin với hắn, dĩ nhiên là giống như một đứa bạn thân. Kỷ luật trong trường sĩ quan lục quân mà hắn học rất nghiêm, học viên không được sử dụng di động, cả phòng chỉ có một điện thoại bàn, và đương nhiên là hắn phải nhắn tin bằng điện thoại bàn. Hầu như các cuộc nói chuyện hắn đều là người bắt đầu trước. Không phải nó không muốn nhắn trước mà điện thoại chung như thế, hắn biết đâu được là nó nhắn tin để đọc cơ chứ. Chỉ những hôm nhớ hắn quá nó đánh liều nhắn tin vào máy của đơn vị, kết quả là đến tận tối nó mới nhận được tin trả lời của hắn, thế mà vẫn vui như tết. Những câu chuyện giữa hắn và nó thường không đầu không cuối, cũng chẳng có chủ đề gì đặc biệt, thế mà không hiểu sao nó không thấy chán. Nó kể cho hắn nghe về bạn bè cùng lớp cấp 3, về bạn bè bây giờ của nó, về nghề nghiệp mà nó theo đuổi, về những điều linh tinh rút xuống đầu nó,... Nhưng nó thích nghe hắn kể về đơn vị, về kỷ luật của môi trường quân đội hắn đang học hơn nhiều. Từ nhỏ nó đã rất yêu mến các chú bộ đội, yêu cái màu xanh của bộ quân phục oai phong, mến cái phong cách chững chạc, nề nếp của những chú bộ đội mà chú ruột của nó chính là hình mẫu. Cứ như thế hắn và nó trở nên thân thiết...như hai đứa bạn thân.

Hắn có biệt tài nói đùa như thật, còn nó có nhược điểm là cực kỳ cả tin. Biết bao nhiêu lần hắn làm nó giận tím mặt vì sự cả tin ngốc nghếch của mình. Hôm đó làm về sớm, đang lang thang ngắm đồ trong siêu thị thì hắn gọi:

“Bà đang ở đâu, có nhà không tôi ghé chơi!”

“Tôi đang trong Big-C, ông chạy xe lên đây luôn nhé, tôi chưa muốn về nhà”

Năm phút sau hấn đã có mặt nhưng không đi một mình. Người chở hấn là một anh chàng khá cao, vẻ mặt hơi khắc khổ, mặc cái áo xộc xệch đã ố màu, hấn nói đó là cậu xe ôm. Vậy là cả 3 vào ăn kem và buôn chuyện trên trời dưới bể. Nó xưng chị với cậu lái xe vì thấy cậu ta gọi hấn là anh, nhưng rõ nhìn mặt khá già so với bọn nó. Lúc ra về hấn bảo là hấn vừa đi công tác về, bây giờ không còn tiền để trả xe ôm nữa. Nhìn điệu bộ hấn nó cũng nghi nghi không biết hấn thật hay đùa. Nhưng hấn và anh chàng xe ôm kia song kiếm hợp bích làm cuối cùng nó cũng tin và rút tiền ra đưa cho hấn. Hấn phì cười sặc sụa còn nó thì tức ói máu luôn vì lại bị lừa rồi. Sau này nó mới biết anh chàng xe ôm kia còn hơn nó mấy tuổi, đã thế lại không phải xe ôm mà là cấp dưới của hấn. Dù sao thì từ đó nó cũng dày dặn kinh nghiệm hơn về các trò đùa của hấn.

Vậy nhưng hấn và nó cũng có những kỉ niệm khá nên thơ. Đó là khi hai đứa đi dạo cạnh rừng Tràm - khu vực xung quanh một doanh trại quân đội. Cả một vạt đồi rộng lớn là rừng Tràm xanh ngắt, yên tĩnh và trong lành. Hai đứa thi nhau hét thật to trên mặt hồ Crystal-Tram, cái tên do bọn nó đặt cho hồ nước cạnh khu rừng này. Mỗi lần như thế mọi buồn phiền tan biến, chỉ còn tiếng cười trong vắt tan vào khoảng không trong lành. Ngăn cách giữa doanh trại và khu vực dân cư là cái hào sâu và rộng, mặc dù rất ít nước nhưng vẫn có nhiều cá. Nó thích xem những người dân ở đây câu cá, câu cả ếch. Đây chính là thiên đường trên mặt đất của nó. Hấn vẫn bảo rằng nó phải học ngành gì đó về cây, về rừng mới đúng. Nó cũng nghĩ thế.

Nó là đứa con gái vụng về nữ công gia chánh, dù sao thì cũng phải thừa nhận như thế. Vậy mà nó cũng hí hục cắt hộp, mua giấy để gói quà tặng hấn. Lúc đầu nó cũng không định tặng đâu, tại hấn bảo đi Đà Lạt về nhất định phải mua quà cho hấn. Nó chẳng nghĩ được là nên tặng cho con trai cái gì cả, vậy là nó mua đặc sản Đà Lạt: hoa quả sấy – món mà nó thích nhất. Món này không chỉ có hấn mà mọi người ở đơn vị cũng có thể cùng ăn được. Nó hí ha hí hửng là vậy mà đáp lại hấn chỉ cảm ơn và nói là mọi người cũng thích, tự nhiên khách sáo lạ lùng làm nó cụt hứng. Nó như con ốc sên, vừa mới chui đầu ra khỏi cái vỏ to sụ thì bị một cục đá ở đâu bay tới, bụp, thế là ốc ta lại chui đầu vào vỏ. Nó nhận ra hấn ít nhắn tin hơn, khách sáo hơn. Chẳng lẽ hấn

nhận ra gì đó khác biệt ở nó nên tránh nó? Làm sao thế được nó có để lộ gì đâu nhỉ? Nghĩ thế nhưng nó cũng không dám chủ động nhắn tin nữa, sợ hẫng hiểu nhầm và càng xa cách nó. Nó sẽ là một cô bạn thân thật tốt, không biết có đúng không, ít ra là nó không mất hẫng.

Nó cũng không hiểu sao, có những lúc nó thấy hẫng ở gần đến thế, mà có những lúc cũng xa vời vợi. Hẫng nói rằng công việc bận rộn, kỷ luật nghiêm, hẫng ít gặp nó hơn, nhắn tin cũng ít. Bằng giác quan thứ sáu của mình nó nhận ra hẫng chỉ coi nó như một người bạn đúng nghĩa, nó hơi buồn nhưng cũng không thắc mắc, không vờ vập níu kéo, nó chấp nhận. Đôi khi chính nó cũng thấy nó thật yếu đuối không còn “thuốc chữa”.

Ngày nó quyết định trở về miền Bắc, nó nhắn tin cho hẫng. Hẫng không thắc mắc tại sao nó quyết định thế. Công việc trong một công ty nước ngoài của nó là niềm mơ ước của nhiều người, sắp nó nhìn tờ đơn xin nghỉ việc mà không giấu sự ngạc nhiên, chưa thấy ai kỳ lạ như nó. Nó đã mệt mỏi với cuộc sống xa nhà gần 6 năm, nó nhớ nhà, nhớ bố mẹ. Nó đã học xong rồi, cũng đi làm rồi, phải về thôi không đến lúc nó sẽ không về được nữa. Hẫng không hỏi, không níu kéo mà chỉ chúc nó mạnh khỏe, sớm ổn định ở quê hương. Rõ ràng là đã quyết định về, thế mà nó lại mong hẫng giữ nó ở lại, nếu hẫng giữ chắc là nó sẽ ở lại mất.

Khá chật vật để nó tìm được một công việc mới. Nó đã rải hồ sơ khắp nơi, vừa đi làm thêm vừa đi test, phỏng vấn và chờ đợi. Kinh nghiệm một năm làm việc không giúp nó thuận lợi hơn trong việc tìm một công việc mới giữa thủ đô hoa lệ này là mấy. Nó không nản chí, đúng hơn là không cho phép mình nản chí, không được phép hối hận về quyết định đã lựa chọn. Hẫng và nó mất liên lạc. Nó không nhắn tin cho hẫng nữa, chỉ lâu lâu ngó qua facebook của hẫng, hình như hẫng đã có người yêu. Nó không buồn, cũng chẳng vui, nó không quan tâm nữa. Rồi nó cũng quen vài người theo sự giới thiệu của bạn bè. Cũng có lúc nó tưởng nó đã yêu. Nhưng cuối cùng nó vẫn lẻ bóng khi bạn bè lần lượt theo chàng bỏ cuộc chơi.

Và rồi sau bao nỗ lực, nó cũng tìm được công việc ở ngoại thành Hà Nội. Trái ngành. Nó vui vẻ dọn nhà và hòa nhập vào cuộc sống mới. Nó chọn được một căn nhà tuy đã cũ nhưng khá xinh, yên tĩnh và thoáng vì gần một hồ nước trong xanh. Nó thích nhất ngồi trà chanh chém gió với mấy đứa bạn ở cạnh hồ này. Nó đặt cho hồ một cái tên – dù hồ có tên rồi – Crystal-

summer.

Một ngày không nắng cũng không mưa, hấn gọi điện. Sau một hồi giông dài, hấn thông báo: “Hai tháng nữa tôi về Bắc, dẫn tôi đi thăm Hà Nội nghen!”. Gần 2 tháng sau. Hấn nhắn tin: “Tôi đang ở Hà Nội rồi nè. Tối dài tôi bữa cơm chứ?”. “Uh tối sang nhà tôi nha, cứ đến đường X thì gọi tôi”. Tối. Không thấy hấn đâu, không giải thích. Vài hôm sau thì nó biết hấn vẫn đang ở trong Nam. Nó buồn thực sự. Tại sao lại đối xử với nó như thế? Nó là gì mà sao suốt ngày hấn cứ thích lừa nó. Nó ngu ngốc đến thế ah?

Nhưng một tháng sau thì hấn về thật. Hấn bảo không về có người sẽ không tin hấn nữa. Nó cười. Nó không vỗ vập, thân thiện như gặp một thằng bạn cấp 3 theo đúng nghĩa. Người đi đón hấn không phải là nó mà là cái Trang - đưa bạn cùng phòng, cũng cùng lớp cấp 3 với bọn nó. Hấn gây đi nhiều, gương mặt không còn rám nắng nữa mà là đen kít mới đúng. Cái nắng gió của mảnh đất Tây Nguyên đã lấy đi vẻ thư sinh, non nớt của thằng bạn ngày xưa. Trước mặt nó bây giờ là một anh bộ đội rắn rỏi, sương gió, chỉ có nụ cười là vẫn vậy. Hấn và Trang tỏ ra thân thiết hơn, cứ chuyện trò huyên thuyên. Nó đi chợ nấu cơm. Hôm nay nó sẽ làm món vịt om sấu, món này đảm bảo hấn chưa ăn bao giờ. Nó ghé cửa hàng quần áo mua cho hấn cái quần short theo như hấn nhờ: “về vội quá không mang được đồ gì”. Buổi chiều tụi nó đi lòng vòng Hà Nội, rồi ghé nhà vợ chồng thằng bạn cấp 3 của tụi nó ăn cơm, hàn huyên đến tận 10h tối. Hấn chở Trang còn nó đi một mình, không hiểu sao nó muốn ngồi sau xe hấn thế, nhưng có lẽ hấn không muốn thế, hấn đang cười nói vui vẻ thế kia cơ mà.

Tối về nó nghe con bạn thủ thỉ: “hấn bảo mày mập và trắng hơn ngày xưa. Lúc tao hỏi mày có mệt không ý, hấn định hỏi mày có mệt không sang hấn chở đấy!”. Nó vui vui, hấn cũng quan tâm tới nó đấy chứ. Những kỉ niệm ngày xưa bỗng ủa về làm nó thao thức. Tưởng rằng đã lãng quên nhưng nào có quên được!

Những ngày sau đó nó không thể nào tập trung làm việc được. Cứ rảnh lúc nào là nó thấy hấn xuất hiện trong cái đầu lơ mơ của nó. Tối hôm đó hấn kể cho nó nghe về quê, về gia đình hấn vui như thế nào, nó cũng vui lắm. Điện thoại đã tắt rồi mà nó chưa muốn vào nhà, con bạn nó không biết là nó đang nói chuyện với hấn. Ngày hôm qua đi chơi nó đã nghe hấn kể về người yêu hiện tại của hấn, hấn còn mở facebook cho nó xem hình nữa, cũng xinh, hơn

nó là cái chắc. Nhưng dù thế nó vẫn biết trái tim nó vẫn lỗi nhịp vì hăn. Hăn sắp đi rồi. Lần này chắc sẽ đi luôn khỏi cuộc đời nó. Mỗi tình đơn phương của nó sẽ mãi mãi là hư vô ư? Nó phải cho hăn biết...dù kết quả có thể nào. Và nó đã làm một việc mà chưa bao giờ nghĩ là sẽ làm. Mở máy nó nhắn tin cho hăn:

“7117600119.712013137741540”

(nghĩa là: Tôi nhớ ông. Tôi không biết tại sao)

Không hiểu sao cuối cùng nó cũng chỉ viết được như thế. Hai giây sau hăn trả lời:

“Gì đấy bà. Nhầm máy ah?”

“Uh sorry sorry nhầm máy. Ngủ ngon nha!” Đây nó đã tỏ tình như thế đấy!

Nó trần trọc không ngủ được, tự trách mình sao lại viết ra thế, lỡ hăn hiểu thì sao. Mà không, hiểu làm sao được cơ chứ, nó không chỉ viết bằng mật mã mà lại còn viết tắt nữa cơ, có trời mới hiểu được. Nhưng nó cũng mong hăn hiểu. Nếu hăn hiểu thì sẽ như thế nào nhỉ? Hăn sẽ nói lời xin lỗi với tình cảm của nó hay hăn sẽ nói hăn cũng thích nó. Hăn thích nó ư? Làm gì có chuyện đó. Đầu óc nó cứ lung tung đủ thứ chuyện như thế cho đến khi chập chờn vào giấc ngủ.

Lý trí nó biết rằng nó và hăn đã hết cơ hội nhưng trái tim của nó còn chưa hiểu chuyện, nó vẫn hướng về cái nụ cười duyên kinh khủng đó. Cả ngày hôm sau nó ngồi tượng tượng ra đủ viễn cảnh có thể xảy ra. Ví dụ như nó sẽ nhận được lời tỏ tình của hăn ở cạnh hồ Crystal-summer của nó khi nó khóc nức nở vì hăn đã đi rồi, nó sẽ hét lên rằng nó không thèm quan tâm đến hăn nữa; và sau đó hăn xuất hiện rồi sẽ hét lên rằng hăn yêu nó...đại khái như thế. Hay nó mừng tượng ra khi hăn hẹn nó ra bến xe để tiễn hăn nhưng hăn nói hăn đã đi rồi và nó khóc, rồi hăn từ đâu xuất hiện với nụ cười tươi rói đó. Nói chung nó chính là nhà vô địch trong trí tưởng tượng và dĩ nhiên tất cả đều là một “happy ending”. Nhưng kết quả thì sao? Các bạn đã biết ở phần đầu chuyện rồi đấy. Vậy nên chắc các bạn đã hiểu cái cảm giác hụt hẫng, trống vắng của nó mà hăn để lại như thế nào phải không?

Nhưng nó cũng đủ lớn để nhìn nhận ra sự thật. Nó và hăn sẽ mãi là bạn. Mãi mãi như thế nó ạ!

Ba tháng sau...

Hôm nay nó đi làm về trễ. Cuối tháng công việc cứ dồn dập. Ghé chợ mua ít đồ ăn rồi đi xe chậm chậm về nhà trọ, hình như cuộc sống của nó dạo này khá chậm. Tối nay sẽ làm gì nhỉ? Ăn cơm nhanh rồi ra nhà sách coi cộp mấy cuốn truyện tranh mới ra lò, nó mỉm cười với ý tưởng hay ho này. Vừa dừng xe, mấy đứa trẻ con hàng xóm chạy ủa ra : “Cô ơi nhà cô có khách đấy”... “chú bộ đội...”; lũ trẻ cứ râm ran, nó đưa mắt theo tay chúng rồi chợt bất động. Vẫn cái dáng cao cao rậm nắng ấy; bộ quân phục màu xanh ấy và vẫn nụ cười làm tim nó nhảy nhót ấy. Nụ cười ấy tiến về phía nó:

” Làm gì thấy tôi như thấy ma thế?”

Đúng là hăn rồi, sao hăn lại ở đây nhỉ:

“Sao ông ở đây?” Câu nói bật ra cùng ý nghĩ của nó

“Ah thì tôi có việc về nhà nên ghé qua bà xin bữa cơm tối. Có phiền bà không?”

Trống ngực đang đập thành thịch, ngoài mặt nó vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên:

“Phiền gì, ông vào nhà đi”

Nó những tưởng 3 tháng qua đã làm nó quên được hăn, không ngờ bây giờ khi gặp lại hăn những cảm xúc vẫn vẹn nguyên. Rót ly nước đưa cho hăn, nó cố nói với giọng sôi nổi và tự nhiên nhất:

“Sao về không gọi tôi ra đón. Ông đi gì về đây?”

Hăn uống nước mà không nhìn nó, lúi húi mở ba lô:

“Tôi biết bà đi làm mà...ah ...uhm...tôi có cái này cho bà đây...”

“Quà miền Nam của tôi ah? Ái chà lần này còn nhớ quà cơ đấy” Nó hí hửng

Hắn nhìn nó, nhăn nhăn cười, cái điệu cười hiện rõ câu: “tôi không có quà cho bà đâu”. Nhưng hắn vẫn rút ra một tờ giấy được gấp cẩn thận trong ba lô đưa cho nó: “bà xem đi”

Nó không buồn vì không có quà, nó hiểu hắn, hắn ít khi câu nệ quà cáp lắm; với lại nó cũng đâu có chờ quà của hắn. Nó đón lấy tờ giấy từ hắn với thái độ lạ lạ của hắn. Những dòng chữ chột nhảy nhót trước mắt nó rồi hình như nhòe đi; nó chỉ thấy trống ngực đập dồn dập. Nó nhảy cẫng lên:

“Ông được chuyển công tác ra Bắc rồi ah”. “Thái Nguyên ah? Tốt quá rồi... chúc mừng... chúc mừng ông!”

“Vậy bao giờ ông về chính thức? Hôm nay về nhà mấy ngày? Ông báo cho ai chưa?”

Nó đang định hỏi nữa thì hắn đứng lên, cắt ngang lời nó bằng ánh mắt là lạ:

“Làm gì mà hỏi tôi nhiều thế? Hắn cười “mà bà vui đến khóc được cơ ah”.

Giật mình, nó đưa tay lên mắt, nó cũng không biết những hạt nước mặn mặn hạnh phúc này đã lăn từ bao giờ. Thật nhẹ nhàng hắn nắm lấy cả hai tay nó, ngượng ngùng mà cương quyết trong đôi mắt:

“Ngay tuần sau tôi bắt đầu nhận công tác. Vậy nên hôm nay tôi về đây....ah...uhm....em sẽ lên Thái Nguyên cùng tôi chứ?”

Nó mở to mắt ngạc nhiên. Không biết có phải tay nó đang bị nắm chặt quá hay nó đang bị thôi miên bởi ánh mắt tha thiết mà chân thành kia không mà đầu óc nó tự nhiên trở nên mơ hồ, quay quay. “Chắc nó đang mơ rồi; nó vẫn hay mơ mộng lắm, buồn cười nhỉ...già rồi mà còn...”. Nó không biết rằng mặt nó biểu hiện quá nhiều cảm xúc, lại còn cười tùm nứa chứ khiến hắn lúng túng, không biết nó đang nghĩ gì.

” Này...này bà có nghe tôi nói không?”

Nó giật mình. Tỉnh. Giật tay ra khỏi tay hắn, nó nghi ngờ:

“Ông...ông vừa nói gì cơ? Ông lại đang đùa phải không? Đừng đùa tôi kiểu ấy nữa...” Nó vừa chột nhớ ra từ trước đến giờ hắn vẫn rất hay đùa nó, mà

lần nào hình như nó cũng tin. Cái sở thích của hăn làm nó khổ sở. Sao hăn có thể ác với nó như thế...

Hăn cầm tay nó lên, nhìn vào mắt nó, rất chân thành:

“Không tôi nói thật lòng đấy. Vì có bà tôi mới quyết tâm đi ra Bắc. Tôi thích bà từ lâu rồi nhưng tôi không dám nói, tôi sợ bà sẽ khổ nếu yêu tôi. Tôi cũng biết là bà dành tình cảm cho tôi....nhưng...”

“Ông biết ư? Ông cũng từng thích tôi ư? Tôi không tin...” Nó ngây người. Hăn biết ư? Nó tưởng rằng đã giấu diếm cảm xúc của mình giỏi lắm mà. Hăn thích nó ư? Nó lắc đầu “Nếu thích tôi sao hôm ở bến xe ông bỏ đi lạnh lùng không quay đầu lại như thế? Ông có biết rằng tôi đã buồn như thế nào không? Ông thật lòng ư, sao chưa bao giờ tôi cảm nhận được điều đó”. Nó khóc, nhìn vào mắt hăn: “VẬY...vẬY nếu ông không chuyển được về Bắc thì sao? Ông sẽ để tôi quên ông luôn phải không? Ông đối xử với tôi như thế ah?” Nó vừa nói vừa khóc. Hăn kéo nó thật mạnh vào lòng, đặt lên đôi môi đầm nước mắt của nó một nụ hôn vụng về và đủ lâu để cả hăn và nó cùng cảm nhận được nhịp đập rộn ràng của hai trái tim. Đặt tay lên vai nó, hăn nhìn thật sâu vào đôi mắt của nó:

“Ai bảo tôi quay đi không nhìn lại. Tôi không dám nhìn lúc đấy vì sợ rằng nếu nhìn bà tôi sẽ không có đủ dũng khí để ra đi. Khi bà đi rồi, tôi đã chạy theo xe một đoạn dài và khóc, hi... xấu hổ thật đấy khi tôi thừa nhận là đã khóc, tôi đã nhớ bà kinh khủng. Tôi biết tôi yêu bà, tôi cần bà nhưng tôi cũng muốn bà được hạnh phúc, không muốn bà chịu vất vả như tôi. Tôi xin lỗi... Bây giờ tôi sẽ ích kỷ, tôi muốn bà hạnh phúc nhưng không phải là với một người khác. Lên Thái Nguyên sẽ rất vất vả, bà sẽ đi cùng tôi chứ?”

Nó gật gật đầu, mỉm cười:

“Tôi sẽ đi, phải đi chứ...tôi không sợ khổ”

Hăn hôn nhẹ lên tóc nó, thì thầm: “701 11760 311. 117622119 701 13137 741 540. 701 21322 3111” (Tôi nhớ em. Nhưng tôi biết tại sao. Tôi yêu em)

Hăn vừa nói vừa ôm nó thật chặt. Nó thì thầm : “thì ra cậu hiểu câu đó ah... thế mà...” Nó cười. Thế là hoàng tử của nó đã tìm được nó rồi!